

Пастирське послання Блаженнішого Святослава до вірних Української Греко-Католицької Церкви на Великий піст

«Покайтесь, бо Небесне Царство близько!» (Мт. 4, 17).

Дорогі у Христі!

Цими словами нашого Божественного Спасителя закликає сьогодні Христова Церква кожного з нас розпочати благословенний час Великого посту. Назва цього посту — «Великий» — не випадкова: вона зумовлена тими Божими дарами і плодами для нашого духовного життя, які можемо здобути в цей час, якщо гідно його проживемо. Велич цього часу визначається також глибиною духовної переміни нашої особи і нашого життя, яка буде наслідком зустрічі з милосердним і люблячим Небесним Отцем.

Тож як гідно прожити цей період, щоб перемінити і збагатити своє життя? Передусім, дороги в Христі, потрібно пам'ятати, що дотримуватися посту не означає лише обмежити себе в їжі та розвагах. Постити — це насамперед стримуватися від гріха, від злих звичок і пристрастей.

Це також відкинення байдужості, злих помислів та егоїзму. Великий піст — це запрошення, скероване до кожного з нас, зраних гріхами, обтяжених немочами та виснажених щоденними клопотами, кинутися в Господні обійми.

Святі отці та духовні вчителі Церкви, закликаючи християн гідно прожити піст, називали його часом духовного пробудження і оновлення людини, порівнювали з духовною весною, під час якої в наших душах пробуджується божественне життя: «...Коли закінчується зима і починаємо зближати до весняного тепла, тоді мореплавець знову виводить свій човен у море, вояк чистить зброю та тренує свого коня до боротьби, селянин вигострює свій реманент, а подорожній, відчувши приплив сил, підперезується та пускається в дорогу... Поді-

(Закінчення на 2 сторінці)



Спаси, Господи, людей Твоїх
і благослови насліддя Твоє,
перемоги благовірному народові
на супротивників даруй
і хрестом Твоїм охорони люд Твій.

Тропар Хрестопоклонної неділі

Всеукраїнська проща УГКЦ присвячена Ювілею Патріярха Йосифа Сліпого

8–9 лютого 2012 року в Реконекційно-відпочинковому центрі Львівської архієпархії УГКЦ у Брюховичах (поблизу Львова) відбулася П'ятдесят шоста сесія Синоду Єпископів Києво-Галицького Верховного Архiepіскопства Української Греко-Католицької Церкви. На синодальних засіданнях були всі єпископи Києво-Галицького Верховного Архiepіскопства УГКЦ, які мають обов'язок брати в ньому участь, а також Преосвященний Владика Мілан (Шашік), Єпарх Мукачівський.

Перед Синодом відбулася братня зустріч з римо-католицькими єпископами, які діють на території України. Відтак, після першого синодального робочого засідання, о 18.00, спільною молитвою з римо-католицькими єпископами було відкрито Рік пам'яті Блаженнішого Патріярха Йосифа (Сліпого) на честь 120-ї річниці від його народження, яке відзначаємо 17 лютого.

Головною темою цієї сесії Синоду була парафія як спільнота молитви. У контексті її розгляду Владика Бенедикт (Алексійчук) доповів про літургійне життя в парафії, а про молитовні рухи в нашій Церкві — отець Орест-Дмитро Вільчинський. Владика Дмитро (Григорак) виголосив доповідь про харизматичні рухи в нашій Церкві та представив результати праці робочої групи для опрацювання проекту «Устав парафії», який було прийнято у першому читанні.

Значну увагу отці Синоду приділили питанню відзначення 120-річчя Патріярха Йосифа (Сліпого). У цьому контексті було розглянуто пропозиції від представників церковної спільноти, органів державної влади і місцевого самоврядування та прийнято відповідні рішення для належного святкування цього ювілею. Зо-



Патріярх Йосиф Сліпий.

крема, було затверджено текст Пастирсько-

(Закінчення на 4 сторінці)

ПРО ВЕЛИКИЙ ПІСТ

«Піст це не новітній винахід, але скарб по батьках. Усе що давнє, гідне похвали. Пошануй же стародавність посту! Він такий давній, як саме людство». (Св. Василій Великий: Про піст)

Святий Великий Піст званий також Чотиридесятниця, це одна з найстарших і найбільш священних установ християнської релігії. Історія Великого Посту довга й багата в традицію. Вона сягає апостольських часів. Передпасхальний піст звется Великий не тільки задля свого часу тривання але й задля цього важливості і значення в житті церкви і кожного християнина.

У перших століттях християнства в Церкві практикувалася прилюдна покути за різні гріхи чи провини. Багато з тих, хто каявся, дотримуючись традицій Церкви, відбували свою покуту під час Великого Посту. Звідси і глибоко покутний дух наших великопісних Богослужінь.

(З «Пізнай свій обряд»)

Піст — це не лише відмова від певної їжі, але й від усіх шкідливих звичок та розваг. Це час покаяння, роздумів і старанних молитов. Тому, наприклад, гніватися або сумувати під час посту так само грішно, як пити вино або їсти м'ясо. Краще порушити піст щодо вживання певних страв, ніж погордувати спілкуванням з близькими, які не суворо дотримують посту.

З нашими піснями відправами тісно пов'язані поклони. Вони бувають або до пояса, або доземні, і практикуються на всіх Богослужіннях Великого посту. На особливу увагу заслуговує молитва св. Єфрема Сірійського († 373) з поклонами. Ця молитва повторюється на кожному Богослужінні. В ній наче замикається увесь зміст і ціль Великого Посту.

(Закінчення на 2 сторінці)

З любов'ю до всіх

Проминуло 5 років, як в Комплексі шкіл з українською мовою навчання в Бартошицях розпочала активну діяльність вокально-інструментальна група «Дар любові». Перший свій концерт під керівництвом с. Франциски СНДМ діти дали у січні 2007 р. під час традиційної свят-вечірньої зустрічі у школі, презентуючи вертеп та коляди.

Ансамбль релігійного характеру був створений спонтанно з ініціативи катехитки с. Франциски Саламашек СНДМ та за бажанням багатьох учнів. Гурт об'єднав дітей різних віросповідань, які навчаються в українській школі, у душі провідної думки листа св. Йоана: «Ми пізнали і увірували в ту любов, яку Бог до нас має, Бог є любов, і хто перебуває в любові, той перебуває в Бозі, і Бог перебуває в ньому» (1 Йо. 4,16).

5-тилітня діяльність релігійного гурту — може це небагато в історії ансамблів, однак у житті кожної дитини-учасника це гарний час, щоб краще пізнати один одного, подружити. Це період, коли під опікою дбайливої та повної енергії с. Франциски, що багато часу присвячує дітям, дарує тепло і радість, можна досвідчити любові. Можна зрозуміти, чим є любов і як вона важлива у житті дитини та кожної дорослої людини.

Любов Бога, любов батьків, любов ближнього — це відчуття, яких часто бракує в сьогоднішньому зматеріалізованому світі. Обдаровувати іншу людину щирою любов'ю — це дар від Бога.

«Бог любить нас, бо ми є його діти,
Він тішиться, що ми живемо на світі»

— співають радісно малята в одній із пісень та чистою дитячою любов'ю зіграють серця усіх слухачів.

«Дар любові» завдяки своїй художній активності відомий у Вармінсько-Мазурському воевідстві та не тільки. Діти виступали перед глядачами в багатьох парафіях, наприклад в: Ольштині, Доброму Місті, Лідзбарку Вармінському, Гурові Ілавецькому, Бартошицях, Барцянах, Асунах, Венгожеві, Решлю, Крукланках, Циганку, Лодзі тощо. Під час кожного концерту «Дар любові» завжди зустрічався з теплим прийняттям.

Від кількох років у різдвяний час діти відвідують з колядою українських жителів Бартошиць. Пам'ятають також про самотніх людей, які проживають у Будинку соціальної допомоги в Бартошиях і Щуркові та несуть їм радість і дарують любов, якої так часто бракує їм. Радо запрошують наших дітей з вертепом також і польські сім'ї.

Підготовка різноманітної за жанрами та тематикою художніх програм не належить до легкої. Вимагає багато терпеливості і праці, так з боку опікуна гурту, як його учасників. Пісня, театральний спектакль, танець, гра на інструментах — всі названі форми презентують малі діти віком від 5-ти до 14-ти років. Цих наймолодших віком найбільше в гурті, який нараховує всього 30 учасників.

Свою активність діти з «Дару любові» проявляють у багатьох шкільних заходах. Від 5-ти років гарною різдвяною програмою вводять всю шкільну спільноту у святковий настрій напередодні Різдва Христового. Зате молитовним співом вшановують пам'ять жертв Голодомору 1932-33 рр. під час листопадових академій.

Діти піснями вітали достойних гостей, які відвідували Українську школу у Бартошицях, між іншим, Митрополита Української греко-католицької церкви у Польщі Івана Мартиняка, Генеральну Настоятельку Згромадження Сестер Службниць НДМ з Риму Дженес Солюк.

Юні артисти активно беруть участь у конкурсах художнього читання релігійної поезії, фестивалів різдвяної пісні, конкурсах вертепів і колядок та театральних оглядах. З гордістю презентують українську релігійну пісню у польських фестивалях релігійної творчості, здобуваючи почесні місця та симпатію глядачів.

Великий ентузіазм у праці дітей і сестри Франциски, допомога інших вчителів і звичайно гарна при цьому активність і розуміння батьків, які завжди підтримують усі задуми ансамблю, дали плоди також у багатьох конкурсних заходах.

Гурт «Дар любові» може гордитися багатьма досягненнями не лише на міському, чи повітовому рівнях, але й воевідському та загальнопольському. Наприклад, у II Загальнопольському екуменічному фестивалі християнської творчості «КАРІОС» у Варшаві гурт завоював III місце.

Хай бажання спільного співу на славу Божу завжди супроводить наших дітей та с. Франциску, а Господь Бог обдарує усіх міцним здоров'ям та дає багато сил і енергії до дальшої активної праці на многі і благі літа.

Любомира Тхір

Досягнення ансамблю «Дар любові» (2007-2012 рр.)

- II місце у III Воевідському конкурсі коляд і вертепів, Бані Мазурські, 2007 р.
- III місце у II Загальнопольському екуменічному фестивалі християнської творчості «КАРІОС» у Варшаві, 2008 р.
- I місце в категорії I-III гімназійних класів у I Повітовому фестивалі коляд, колядок і різдвяних пісень, Бартошиці, 2009 р.
- II місце в категорії 0-III класів початкової школи в I Повітовому фестивалі коляд, колядок і різдвяних пісень, Бартошиці, 2009 р.
- II місце в категорії IV-VI класів початкової школи в I Повітовому фестивалі коляд, колядок і різдвяних пісень, Бартошиці, 2009 р.
- III місце в Воевідському фестивалі коляд, колядок і різдвяних пісень «О Вифлеємська зірко», Бартошиці, 2009 р.
- Участь у XXII Загальнопольським і XIV Міжнародним дитячому фестивалі релігійної пісні в Лодзі, 2009 р.
- Лауреат II Воевідського огляду малих театральних форм «Я і малий театр», 2010 р.
- II місце в категорії IV-VI класів початкової школи в II Повітовому фестивалі коляд, колядок і різдвяних пісень, Бартошиці, 2010 р.
- III місце в категорії I-III гімназійних класів у II Повітовому фестивалі коляд, колядок і різдвяних пісень, Бартошиці, 2010 р.
- Гран-прі і нагорода Бургомістра Венгожева у I Регіональному огляді коляд, щедринок і вертепів, Венгожево, 2010 р.
- III місце в категорії IV-VI класів початкової школи в III Повітовому фестивалі коляд, колядок і різдвяних пісень, Бартошиці, 2011 р.
- I місце в категорії гімназійних класів у III Повітовому фестивалі коляд, колядок і різдвяних пісень, Бартошиці, 2011 р.
- III місце у IX Вармінсько-Мазурському музичному конкурсі «О Вифлеємська зірко», Бартошиці, 2012 р.



Бартошицький шкільний ансамбль «Дар любові».



Вертеп у виконанні учнів бартошицької школи.



Огляд українських вертепів у Венгожеві.



Огляд релігійної творчості у Гурові Ілавецькому.



Група перед концертом.

Всеукраїнська проща УГКЦ присвячена Ювілею Патріярха Йосифа Сліпого

(Продовження з 1 сторінки)

го послання Синоду Єпископів Києво-Галицького Верховного Архиепископства УГКЦ та вирішено присвятити ювілеєві Патріярха Йосифа Всеукраїнську прощу УГКЦ до Зарваниці 2012 року. Окрім цього, учасники Синоду рекомендують вірним взяти активну участь в ювілейних відзначеннях у родинному селі Патріярха Йосифа — Заздрості, та Хресній дорозі від Заздрості до Зарваниці, яку спорудили та щороку проходять члени і прихильники Патріяршого товариства святого рівноапостольного Великого київського князя Володимира з Києва.

Про результати робочої зустрічі із координаторами від архієпархій, єпархій та екзархатів УГКЦ України, ректорами семінарій, представниками з Аргентини та Португалії щодо впровадження Стратегії розвитку УГКЦ на період до 2020 року доповів Владика Богдан (Дзюрах), заступник керівника робочої групи щодо реалізації Стратегії розвитку УГКЦ на період до 2020 року. Він також розповів про прощу духовенства до Перемишлян, яку заплановано провести 24 квітня 2012 року на честь блаженного священномученика Омеляна Ковча

У розділі фінансового блоку питань було заслухано звіт про діяльність заснованого УГКЦ Недержавного пенсійного фонду «Покрова» та обговорено питання про фінансово-господарське життя Церкви і поблагословлено створення Патріяршої фундації.

Про діяльність комісії Верховного Архиепископства доповів отець Петро Рак, керівник Відділу церковних комісій, а про плани діяльності Комісії душпастирства охорони здоров'я на наступні роки — отець Андрій Логін, новопризначений голова цієї комісії.

Окрім цього, було обговорено питання про потребу налагодження зв'язків між нашими вірними в Казахстані та Україні, яке представив отець Василь Говера, Апостольський делегат для греко-католиків в Казахстані та Середній Азії.

П'ятдесят сьому сесію Синоду Єпископів Києво-Галицького Верховного Архиепископства Української Греко-Католицької Церкви вирішено провести в квітні 2011 року.

Секретаріат Синоду Єпископів
Києво-Галицького
Верховного Архиепископства УГКЦ



Хата в Заздрості, в якій народився майбутній Глава УГКЦ.



Паломничий дім у с. Заздрістві.

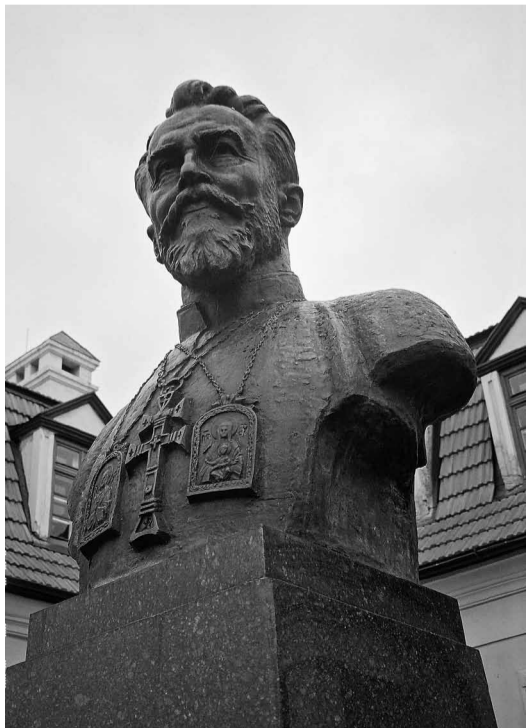
ПАСТИРСЬКЕ ПОСЛАННЯ

Синоду Єпископів Української Греко-Католицької Церкви до вірних з нагоди 120-літнього ювілею Патріярха Йосифа (Сліпого)

Дорогі у Христі!

Кожен ювілей наших слуг Божих та ісповідників віри — це не лише добра нагода соборно згадати їхні імена і всім Божим народом нашої Церкви помолитися за упокій їхніх душ та просити Бога про їхню прославу на землі: ми робимо це постійно. Відзначення ювілеїв — це також і духовний привілей нового спілкування зі світочами нашої церковної історії, що здійснюється через читання їхнього слова та осмислення їхнього чину. Це робить нас причасниками їхньої мудрості та вдячними спадкоємцями їхнього досвіду.

Цього року наша Церква відзначає 120-річчя з дня народження ісповідника віри Патріярха Йосифа (Сліпого). Хоча вказана дата є трізначним числом, це не повинно нас бентежити: Патріярх Йосиф — наш су-



Пам'ятник Йосифові Сліпому у його рідному селі Заздрістві.

часник! У цьому легко переконатися, коли зануритися в обставини його життя чи ознайомитися з його пастирським словом. Своєю візією майбутнього він на кілька десятиліть випередив свою епоху — щоб опинитися поруч із нами в нашому сьогоденні.

Розгляньмо на початку один малопомітний, але знаменний приклад із його біографії. Тисяча дев'ятсот п'ятдесят сьомий рік... Йосиф (Сліпий), вже як Митрополит, перебуває на засланні в с. Маклаково Красноярського краю. Неволя, утиски, заборона священнодіяти. Як багато людей із нинішнім способом мислення мріяло б у його ситуації бодай повернутися до рідного краю і тихенько дожити свого віку, щоб нічим не зачепити страшного карального маховика. А Митрополит Йосиф пише в той час послання з несподіваною, але промовистою назвою: «Великого бажайте!». Чи було це послання скероване до його ровесників? Формально, так. Але чи треба було нагадувати про велич бажань тим його землякам, які тоді масово йшли на великі жертви в ім'я найвищих народних святинь? Чи не є це посланням до нас, людей нинішнього часу, в якому модно бажати «усе і відразу», в якому щоразу менше розрізняють добро і зло, сакральне і брудне, велике і нище?

Як сказано вже, людина росте зі своїми задумами і своїми плянами. Високі пориви її підносять, а низькі і грішні похоті руйнують. Правда, не кожний вродився генієм і не кожному дав Бог довершувати спасенні діла і повертати умовинами часу, немов колочоротом, але кожному дано бажати «великого», молити Бога про те, помагати посилино у великих духових будовах, бо з дрібних цегол виростає гігант. Кожний може чинити добре, а в кожному доброму є і велике. Людина може вчинити проминаюче заслуженим для вічності і в часовому зловити вічне!

Патріярх Йосиф був живим втіленням долі Української Церкви і нашого народу в

XX столітті — його, як і багатьох інших, було незаконно позбавлено свободи збиратися із одновірцями. Його, як і мільйони українців, прирекли на тортури в катівнях НКВД/КГБ і на мучеництво в ГУЛАГу. Але якщо в ув'язненні він був «німим свідком Церкви» («Заповіт»), то згодом, уже на поселеннях, він став голосом «мовчазної Церкви» та її духовною опорою, ніколи не забуваючи про тих своїх земляків, які й дали каралися в неволі:

Лечу думками до всіх моїх братів в Україні... до тих, що страждають на волі, і до тих, що караються у в'язницях, тюрмах, у таборах невіддільної праці... Між ними бачу нових борців, науковців, письменників, мистців, селян, робітників. Бачу між ними іскателів істини й оборонців справедливості. Чую їхній голос в обороні основних прав людини і людської спільноти. З подивом гляджу на них, як вони боряться своє українське слово, збагачують свою українську культуру, як усіма силами свого ума і серця рятують українську душу. І сострадаю з ними всіма, бо їх за те переслідують як злочинців (Заповіт).

Усі ці слова сказані й до нас — до тих, кому доводиться жити в умовах вибіркового правосуддя, дедалі більших обмежень у праві на зібрання й демонстрації, на отримання та поширення правдивої інформації, у час витіснення національної мови та культури із суспільного життя. В Україні, на жаль, не припиняється лиха традиція зловживання владою і зневажання гідності людини, порушення національних, культурних і релігійних прав, гребування своїм, рідним, що супроводжується погоней за почесними й жадобою влади. Але цьому протистоїть традиція «сострадання» — солідарності з тими, хто в біді та в стражданні. І свідчення

Патріярха Йосифа є цьому промовистим прикладом.

Сьогодні, коли брак єдності знову стає нашою національною бідою, коли народ штучно ділять за регіональними, історичними, мовними й культурними ознаками, погляди Патріярха Йосифа на національну єдність знову стають дороговказом. Цього церковного мужа не треба було переконувати в тому, що так важко донести до наших сучасників: «Першоджерело суспільних негараздів — не матеріальна, а духовна убогість» (зі Звернення традиційних Українських Церков від 1 грудня 2011 року). У його розумінні політична й національна єдність виростає з єдності духовної, запорукою якої є єдиний Патріярхат Української Церкви:

Патріярхат Церкви — це видимий знак зрілості і самотності помісної Церкви та могутній чинник у церковному і народному житті, рятунок церковної і національної єдності. Підстава для патріярхату — в дозрілій свідомості власних церковних і національних скарбів, своїх культурних та історичних надбав і цінностей, своїм трудів і жертв.

Нас [греко-католиків і православних] єднає традиція рідного християнства, спільні церковні і народні звичаї, спільна двотисячолітня культура! Нас єднає спільне змагання за самотність рідної Церкви, за її Повноту, якої видимим знаком буде єдиний Патріярхат Української Церкви (Заповіт).

Цей слуга Божий також вказував на визначальну роль Церкви не тільки для духовного і національного відродження в Україні, а й для збереження української ідентичності в глобальному масштабі. Адже з діда-прадіда духовною матір'ю українців була Київська митрополія (пор. Заповіт).

На історичному шляху (її діти) розгубилися в різних країнах, серед

Любіть Україну, як Герої Крут!

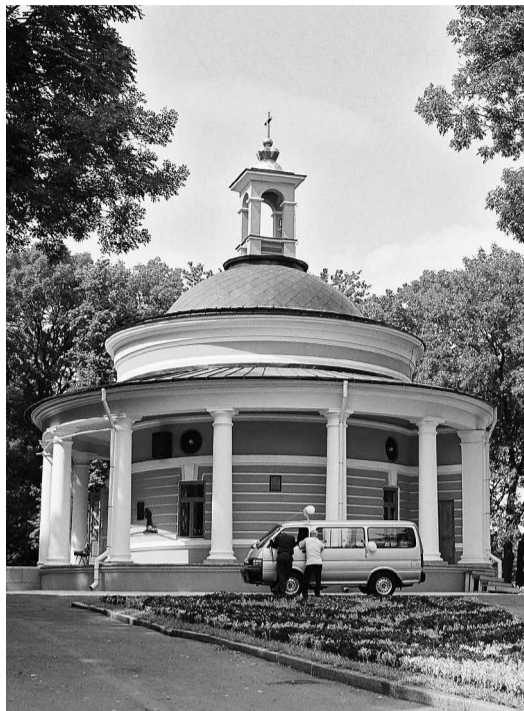
Біля храму Святого Миколи Чудотворця на Аскольдовій могилі, що в Києві, 29 січня 2012 року вшанували пам'ять Героїв Крут. Патріарх Святослав (Шевчук) освятив хрест, як символ пам'яті нащадків про подвиг, який звершили 94 роки тому молоді патріоти України. У вшануванні пам'яті героїв та освяченні гранітного хреста, як повідомляє Департамент інформації УГКЦ, взяли участь Прем'єр-міністр України Микола Азаров, члени Кабінету міністрів України, представники різних політичних партій.

Глава УГКЦ подякував тим, хто фінансово допоміг спорудити гранітний хрест та закликав присутніх любити свою Батьківщину та бути готовими захищати її незалежність.

«Нехай для нас усіх приклад цих героїв буде заклик до того, щоб любити свою Батьківщину, дбати про неї, плекати її незалежність і бути готовими її відстоювати. Можливо, історія спорудження цього пам'ятника є теж своєрідним нагадуванням і прикладом цього, бо він повстав завдяки жертводавцям і добрій волі не державних структур, а громадян України, тобто тих, які справді пам'ятають подвиг цих юнаків». — сказав Патріарх Святослав.

Звертаючись до всіх присутніх, він також нагадав про те, що цього дня група молодих студентів у своєму патріотичному пориві любові до Батьківщини віддала за неї своє життя і тим самим закарбувалася в пам'яті рідного народу як Герої Крут.

«Я думаю, що ця подія і цей пам'ятник для нас сьогодні є особливо важливими і



Греко-католицька на Аскольдовій могилі.

різних народів і забули про Матір, яка їх родила. Поможіть їм віднайти цю Матір!» (Заповіт).

Опинившись на поселеннях, Патріарх Йосиф став сполучною ланкою між усіма частинами нашої Церкви, що волею Провидіння опинилися на різних континентах, — між усіма вірними і в Україні переслідуваними, і «в розсіянні сущими». Церква в діаспорі не просто вижила — вона стала світовою Церквою, без якої сьогодні вже важко уявити собі ландшафт Католицької Церкви у світі.

Знаменно до того ж, що нинішній діалог між Українськими Церквами київської традиції щодо відродження об'єднаної Київської Церкви є своєрідним перегуком із цим патріаршим закликом, що входить у нашу сучасність через десятиліття. Цей заклик резонує в серцях українських християн київської традиції, навіть попри конфесійні відмінності.

Провидницьким було розуміння Патріарха Йосифа, що Вселенську Церкву неможливо зводити лише до однієї культури, нації чи обряду. Для нього єдність була єдністю у різноманітті, місце в якому гарантовано й для особливостей Української Греко-Католицької Церкви. Сьогодні це звична логіка церковного мислення. Тому й нормативними є для нас сьогодні ті два фундаментальні принципи, якими Патріарх Йосиф охарактеризував церковну самобутність нашої Церкви: перший — сопричастя з Єпископом Рима, і другий — вірність східнохристиянській візантійській традиції.

Той довгий «шлях відречення, несення хреста і свідчення Йому [Христові]» Йосифа (Сліпого) — 18 невольницьких років «в'язня Христа ради» — вражає нашу уяву. Проте справді гідною подиву в нинішній час масової зневіри, збайдужіння і паралічу волі є його титанічна праця над відродженням Церкви на поселеннях.

З усіх сил намагався я шукати виходу з цього майже безвихідного становища, щоб підняти Церкву і Нарід з руїни, щоб їх відродити. Треба було знову починати працю відродження в самому корені, від самих основ. А основи я бачив в науці, молитві, праці і християнському праведному житті.

Його віра була непохитною, а енергія — невичерпною. Його штурм твердинь

людської байдужості й закостенілості був невідпорним. Його жертвний приклад обеззброював недругів і надихав однодумців. Його діагноз суспільної хвороби був точним, а пропонуване лікування — спасенням.

Як же маємо дякувати сьогодні Богові, що Українська Греко-Католицька Церква, вихована великим Митрополитом Андреем (Шептицьким), уміла в той буремний час «великого бажати» — і з цього вміння виріс у нашому народі муж великий і сильний, з яким ця Церква гідно пройшла через мучеництво й випробування і дала світові свідчення, євангельським змістом якого ми живемо й донині!

Дорогі у Христі! Відзначаючи 120-річчя народження Патріарха Йосифа, дякуймо всемілостивому Богові за дар його особи та ісповідництва, які є великим скарбом не лише для нашої Церкви і українського народу, а й для всієї Вселенської Церкви. Гаряче заохочуємо вірних нашої Церкви молитися за прославу слуги Божого Йосифа (Сліпого), як рівно ж брати участь у святкових заходах, запланованих Церквою та органами державної влади на цей ювілейний рік. Зокрема, закликаємо до участі у Всеукраїнській прощі до Зарваниці 15–16 липня, яка цього року буде присвячена пам'яті Патріарха Йосифа, та до відвідин музею-садиби славного сина нашого народу, що знаходиться поблизу Зарваниці, у селі Заздрість: це стане для кожного з нас нагодою почерпнути духовну силу з джерела віри та героїського служіння цього ісповідника віри нашої Церкви й рідному народу. А найкращий спосіб гідного вшанування слуги Божого Патріарха Йосифа — це зробити своїми його ідеали та, заручившись його заступництвом перед престолом Всевишнього, намагатися ними жити й утверджувати їх у нашому українському народі.

Благословення Господнє на вас!

Від імені Синоду Єпископів
Української Греко-Католицької Церкви
+ СВАТОСЛАВ
Дано в Києві, при Патріаршому соборі
Воскресіння Христового,

9 лютого 2012 року Божого

значущими. Адже в час, коли розмивається ідея українського патріотизму, коли національний нігілізм пронизує всі прошарки нашого суспільства, ми маємо приклад патріотизму і любові до української землі та змагання за її незалежність, котрим є подвиг цих юнаків», — сказав Глава УГКЦ Святослав (Шевчук).

Крутянська пісня (1937)

Богдан-Ігор Антонич

Спом'янімо в пісні славу Крутів,
найсвятіше з наших бойовищ!
Крути! Крути! — смолоскип
в майбутнє.
Підіймімо наші душі ввиш!

Крути! Крути! Це за батьківщину
стати муром, шанцем душ і тіл.
Крути! Крути! Мужньо, воедино
прямувати в найсвятішу ціль.

Крути! Крути! Час розплати
близько,
вже червоний ворог кари жде.
Крути! Крути! Вічне бойовисько
за майбутній, за світліший день.

Крути! Крути! Мужність і посвята,
вірність, що міцніша понад смерть.
Крути! Крути! Горда і завзята
кличе пісня і веде вперед!

Довідка:

Битва під Крутами — битва, яка відбулася 29 січня 1918 р. поблизу селища Крути, на малій залізничній станції на відстані 130 км від Києва. Битва тривала близько 5 годин і закінчилася поразкою українських загонів, які захищали підступи до Києва. Як така, битва не мала вирішального значення в перебігу військових дій, однак вона набула особливого значення в свідомості багатьох завдяки героїзму загону української молоді, яка загинула біля Крут. Під час поховання юнаків на Аскольдовій горі в Києві М. Грушевський назвав їх героями, Павло Тичина присвятив цьому героїчному вчинку вірша. У 2006 р. на місці битви встановили пам'ятник і на 80-ті роковини випустили пам'ятну гривню.

29 січня Україна відмічає День пам'яті героїв, що загинули в битві під Крутами. Однак далеко не всі українці знають, що то за бій, з ким і за що він вівся. 27 січня 1918 р. з Києва назустріч більшовицьким



Монумент битви під Крутами.

військам, що наступали на Україну, вирушив добровольчий Студентський Курінь. Він складався зі студентів Університету імені Святого Володимира (нині Київський Національний Університет ім. Т. Шевченка), новоствореного Українського Народного Університету, а також із гімназистів Київських гімназій. Вони майже не мали ніякої бойової підготовки. Молодий цвіт нашої армії — юнаків — кидали майже в безнадійну ситуацію, тоді як серед шалюючої анархії десятки тисяч озброєного, випробованого в боях вояцтва безжурно демобілізувалося. Курінь мав на меті допомогти українським частинам утримати станцію Бахмач. По дорозі прийшло повідомлення, що в Бахмачі уже ворог. Тому загін зупинився відразу за Ніжином, на станції Крути — за 120 км від Києва. Перемога під Крутами давала шанси відбити Бахмач, зруйнувати колії і почекати підтягнення до Києва військових частин з регіонів. Поразка відкривала ворогові шлях на столицю. Окопи українських бійців тягнулися обабіч залізничного насипу на 3-4 км. Поряд зайняли оборону більш досвідчені бійці Української Військової Школи, в кількості 250 осіб. Студентський Курінь становив до 300 юнаків. Якщо додати чотири десятки старших, не дуже надійних бійців різних національностей, то українські сили під Крутами не нараховували навіть шести сотень бійців. Проти них був передовий загін військ Муравйова кількістю близько 6 тисяч військових, який підтримувала вогнем артилерія з бронепотягів. У захисників Крут була тільки одна гармата. (арі)



Пам'ятник героям битви під Крутами.

Чорна кава з Кульчиць

Недалеко від Самбора, бо всього тільки 7 кілометрів, розташоване село Кульчиці. На стандарті України воно середньої величини — нараховує всього близько півтора тисячі мешканців. За енциклопедичними даними: у селі знаходиться загальна середня школа, фельдшерський пункт, дві церкви, пам'ятник гетьману Петру Сагайдачному і ще музей цього ж гетьмана покликаний до життя під патронатом Міністерства культури та мистецтв України.

І саме цьому ж музеєві варто виділити дещо уваги, бо його експозиції розповідають не лише про гетьмана, історію його села, але вони також приділяють значну увагу іншому, також дуже славному уродженцю Кульчиць — Юрію Францу Кульчицькому, герою двох держав — України та Австрії. Зрештою, великі заслуги поклав також Юрій для любителів певного ароматного напиту й для мешканців всієї Європи.

Юрій Франц Кульчицький народився в рідних Кульчицях ймовірно у 1640 році. Походив із шляхетського роду Кульчицьких-Шелестовичів, які мали власний герб «Сас». Близько 1660 р. Юрій подався на Запорізьку Січ, де ретельно вивчив турецьку мову і працював перекладачем під час козацьких походів на Крим. Під час одного з них потрапив до турецького полону, з якого згодом його викупили купці з Белграда. Так на початку 70-х років XVII ст. він опинився перекладачем в сербському представництві австрійської «Орієнтальної торговельної компанії» (Orientalische Handelskompanie). На цій посаді настільки розбагатів, що міг відкрити власну торгову компанію у Відні й замешкати там.

Зірка Кульчицького засяла ясным світлом у 1683 році, коли-то завдяки його лінгвістичним й акторським здібностям до обложеного під час війни Відня вдалося стягнути значну допомогу. Про цей момент історії віднаходимо цікавий запис у виданні: Незнайома Клію. Таємниці, казуси і курйози української історії. Козацька доба — В. Горобець, Т. Чухліб, Київ, „Наукова думка”, 2004 р.

У липні 1683 р. понад двохсоттисячне військо великого турецького візиря Кари-Мустафи за наказом турецького султана Мегмеда IV обложило столицю Австрійської імперії місто Відень, оборона якого складалася з 16 тисяч вояків графа Штаргемберга та 6 тисяч місцевих жителів. Після багатотижневої облоги в місті почався голод та виникли епідемії. Турецька артилерія спричинила численні пожежі. Серед віденців поширювалися розпач і паніка. Кур'єри, яких час від часу відряджали по допомогу, з різних причин не діставалися місця призначення. А тому



Пам'ятник П. Сагайдачному у Кульчицях.

Штаргемберг вирішив направити з листами про допомогу до австрійського імператора Леопольда I та князя Лотаринзького Карла когось із місцевих жителів, який знав би турецьку мову та звичаї й зміг пробратися через турецькі кордони. Вибір впав на одного з пересічних жителів австрійської столиці, такого собі Юрія-Франца Кульчицького, який відповідав переліченим критеріям.

І тут справді виявилось, що Юрій, навіть перебуваючи колись у турецькому полоні, не гаяв часу, досконало вивчав мову ворогів та пізнавав їхні звичаї у такому ж розмірі, що у турецькому натовпі почувався немов у себе вдома.

Переодягнувшись у турецьку одіж, Кульчицький разом зі своїм товаришем Михайловичем вночі 13 серпня пробрався до османського табору, а вдень, наспівуючи турецьку пісню (щоб не викликати підозри), сміливо рушив поміж ворожими шатрами. Лише одного разу їх зупинив турецький офіцер-ага, запитавши, хто вони і звідки. На це винахідливий Кульчицький рішуче відказав, що він є турецьким купцем і займається постачанням провіанту для армії султана, а зараз простує за виноградом. Ага повірив переодягнутому віденцю і навіть запросив його разом із супутником погрітись до свого шатра. Проте найбільша небезпека чатувала на Ю. Кульчицького та його супутника там, де вони на неї зовсім не чекали: в одному з придунайських сіл їх прийняли за справжніх турків і ледве не вбили.

Переправившись через Дунай, 15 серпня посланці були вже на прийомі у князя Карла, який відразу відписав оборонцям Відня, що він готується до битви з турками і незабаром приїде з 70-тисячним військом на допомогу. Не без пригод доставив Кульчицький лист князя в оточене місто, чим викликав велику радість серед гарнізону і міщан, які з подвійною енергією почали обороняти фортечні мури.

Невдовзі й справді війська князя Лотаринзького об'єдналися з польською армією Яна III Собеського та прийшли на допомогу гарнізону і місцевим жителям Відня. Битва, що відбулася 12 вересня, закінчилась блискучою перемогою. Ю. Кульчицький за свої заслуги перед містом був щедро винагороджений: комендант вручив йому певну суму грошей та надав у власність будинок в одному з віденських районів. Окрім того, 10 січня 1684 р. він був призначений особистим перекладачем з турецької мови австрійського імператора та отримав посаду «цісарського придворного кур'єра» у Туреччині.

У цьому моменті починається новий розділ європейської історії, якому можемо спокійно дати заголовок: «Франц Кульчицький дарує Європі ароматичну турецьку каву», бо ж саме цей напитек, великим прихильником якого був і наш земляк (про що згадувалося раніше), став бестселером Відня. Сталося бо так, що зараз після віденської перемоги вдячні віденці дозволили Кульчицькому забрати з обозу візиря Кари-Мустафи всі запаси кави, разом близько 300 мішків.

Ще перебуваючи в турецькому полоні, Юрій Кульчицький при звичаївся до кави, а тому в його мудрій голові виникла геніальна, як потім виявилось, думка не лише відкрити першу кав'ярню у Відні, а й зробити кавовий



До музею запрошує сам Кульчицький.



Туристи з візитом в Кульчицях.

напій більш уживаним і доступним не тільки в Австрії, а й в усій Європі. Адже до цього часу кава вживалася лише як лікувальний засіб і коштувала дуже дорого. Очевидно, ще в Туреччині Юрій ознайомився із технологією приготування напою, яку вміло пристосовував до смаків європейців — він просто почав додавати до кави цукор. Так з'явилася знаменита кава по-віденськи.

Спочатку Кульчицький розносив каву по вулицях міста у горнятках на таці, а згодом відкрив у подарованому йому будинку кав'ярню, де продавав порцію кави по крейцеру за філіжанку. Невдовзі смачний напій набув великої популярності серед віденців. Через деякий час за сприяння підприємливого українця в багатьох куточках міста почали діяти подібні заклади, а Ю. Кульчицький очолив окремий цех продавців кави.

Купець дуже старався, щоби круг любителів запашного напиту все поширювався. Він не тільки пропонував заходити до його кав'ярні, але використовував, вживаючи нинішньої термінології, поширену й продуману рекламу.



GEORG FRANTZ KOLTZSCHITZKY gewesener
Dolmetscher bey der Orientalischen Compagnie.

Задля привернення уваги віденців Кульчицький застосовував різні методи, зокрема обслуговував своїх гостей, одягнувшись, як свідчать очевидці, у «фантастично багатий одяг». Недарма у його кав'ярні можна було зустріти багатьох представників вищих станів міста, які довгий час не могли звикнути до міцного напою, а втім приходили вдовольнити свою зацікавленість особою господаря.

Австрійці пам'ятають і шанують українця, бо саме йому завдячують славою відомої на весь світ віденської кави. Ще у 1862 р. одну з віденських вулиць було названо на честь Юрія-Франца Кульчицького. До цього часу у Відні на вулиці Фаворітенштрассе існує кав'ярня з промовистою назвою «Grand Cafe Zwirina zum Kolschitzky», а в 1885 р. на кошти місцевого кав'ярника Карла Цвіріни на одному з наріжних будинків по вулиці імені Ю.-Ф. Кульчицького було встановлено бронзову скульптуру роботи відомого скульптора Емануїла Пендля. Це одягнений в турецький стрій козак-галичанин на повний зріст, який в лівій руці тримає тацю з невеличкими філіжанками кави.

У рідних Кульчицях під Самбором Юрій Франц Кульчицький також дочекався пам'ятника. Це на повний ріст (може трохи більше) козак, який стоїть на порозі будинку-музею і немов запрошує зайти до нього. В руках козака металевий чайничок і таця з двома горняточками. По правому боці скульптури чималий мішок з кавою. Напис на гранітній плиті сповіщає: «Юрій Куличицький. 1640 — 1694. Герой оборони Відня. Відкрив першу кав'ярню у Відні та навчив Європу пити каву. Козак-Галичанин.»

Богдан Тхір

Зустріти Христа в іконі

Чергові зимові реколекції для молоді у Сестер Службниць НДМ були поєднані з іконописанням. Ця форма зустрічі зібрала в монастирі Покрова Пресв. Богор. в Круклянках п'ять дівчат, які вперше писали ікону і п'ять, які продовжували писання ікон під опікою с. Олени.

Ікона це вираження християнської віри у Воплочене Боже Слово. Вона сприяє зустрічі з Ісусом Христом, який об'являє нам Отця, розповідаючи історію божественної любові.

Тому що ікона стає простором для духовного спілкування використовуючи людські, земні засоби, Сестри схотіли показати її молоді в ширшому контексті. Етапи виготовлення ікони і лекції на тему ікони стали підготовкою до зустрічі з Христом у час молитви.

Цим разом програма реколекцій включала повний літургійний день у монашій спільноті, бо ікона це не лиш специфічна мистецька техніка, а цілий релігійний контекст. Тісно вона пов'язана з молитвою та літургією. Іконописець працював в межах літургійного, богословського та життєвого досвіду. Ікона це частина живого організму, яким є Церква. Вона виражала і виражає стосунки людини з людиною, та в основному людини з Богом.

У минулому писання ікони супроводила молитва, піст, чужання, очищення. Така нагода була створена під час перебування дівчат в монастирі.

Упродовж трьох днів Божественну Літургію служили отці: о. Григорій Столиця, о. Павло Старух ЧСВВ, о. Василій Кепещук ЧСВВ.

У перший день о. Григорій Столиця під час Божественної Літургії заохочував до духовної боротьби, до користання зі св. Таїнств. Бо, щоб сприйняти духовний, богословський зміст ікони, треба мати добру волю, віру і бути близько Христа — як це було з апостолами.

Не забракло і аскетичного виміру, якого повинен досвідчити іконописець. Шлях аскези, включає піст чуттів: зору, щоб пізнати Бога у спогляданні його лику, слуху, щоб слухаючи Його у читаному Слові і літургії розпізнавати його волю, нюху, смаку, дотику, щоб полюбити. І так створена ікона, в яку іконописець вклав свій індивідуальний відбиток, стала чистою любов'ю. Тільки тоді, коли ми підходимо до ікони з любов'ю, вона сама розкриває свій зміст.

Ікона це не тільки дошка, на яку накладено фарби, що творять зображення, це живий організм. Фарби, оповідаючи святість, одухотворюються, починають говорити про Бога, уділяють Його. Тоді ікона робить Бога присутнім, вона відкривається перед нами.

Однак ікона, як предмет почитання, домагається від людини сприйняття, але

не є легко в нинішню добу це зробити, бо живемо у постійному поспіху і гонимо за ефектністю.

Молодь рідко зосереджується у молитві перед священним образом. Інакше є з іконою. Одна з учасниць пише: в мені заіснувало духовне пережиття, коли я писала ікону. Інша стверджує: я поширила своє знання про Ісуса, завдяки молитві побільшила я свою віру, та більш зрозуміла свою релігію. Живемо в добу образів і шукаємо простих способів вислову. Саме ікона притягає простотою форми. У мові ікони є біблійне ядро і традиція. Тому що ікона містить у собі біблійне Слово, яке стало Образом, яке живе в церковній спільноті, не забракло і читання Божого Слова. Воно спонукувало до молитви, ставало простором для зустрічі з живим Богом, з Його Словом, з Христом та з братами і сестрами у вірі.

Ікона продовжує справляти велике враження на сучасний світ.

Одна з відповідей до запитання: Чим у вимірі духовному були ці заняття? звучить: Думала я, що будуть це просто майстер-класи, під час яких навчуся писати ікону. Виявилось, що є це щось більше. Я спостерігала ікону як предмет, що знаходиться в музеї, церкві, виставці, вдома, була це річ, яку подивляла як мистецький твір. Ніколи не роздумувала я над її глибшим значенням. Думаю, що найосновніше, що мені дали ці реколекції, це зрозуміння, що ікона є дзеркалом. Тепер дивлячись на ікону буду вміла дивитись серцем, а не лише оком.

Бачимо з вищесказаного, що ікона це середовище, де формується людська думка, що це образ, який представляє людське відчуття спасіння.

Сестри хотіли уникнути фрагментарного підходу до ікони в час реколекцій. Старалися в міру можливостей об'єднати кілька аспектів підходу до ікони. Сестра Романа Пашков'як СНДМ у своїх лекціях наголошувала, що іконописцеві необхідний досвід Церкви, яка оберігає органічну єдність віри, любові та розуму. С. Олена заохочувала вступати з іконою в діалог.

Чи це вдалось? В якійсь мірі так, про що засвідчують самі учасниці: через ці реколекції молитва почала справляти мені приємність. Надіялась я на витишення і я витишилась, хотіла відпочити від щоденності і відпочила, хотіла передумати певні справи- мала я нагоду. Надіялась докінчити писання ікони і я її написала. Тут я могла зустріти Бога.

с. Олена Манькут СНДМ



Дівчата з Гурова Ілавецького починають писати ікони.



Ікона — це мистецтво й молитва.



Спільна фотографія учасників художніх верстатів та їхніх опікунів.

Блаженніший Любомир про лаври

Колишній Глава УГКЦ Блаженніший Любомир (Гузар) виступає проти передачі Почаївської та Києво-Печерської лавр одній із конфесій. Про це він сказав у коментарі журналістам, передає кореспондент «Тижня».

«Такі місця, як лавра — Київська чи Почаївська — повинні бути відкриті для всіх християн... Не можна приписувати їх комусь, передавати комусь, приватизувати. Казати, що це належить якійсь одній конфесії. Це належить українському народу, українській Церкві, навіть, якщо ми, на жаль, поділені. Але, можливо, ми там знову поєдналися б, стоячи один біля одного», — вважає Блаженніший Любомир.

«Як будемо робити кожен своє невеличке подвір'ячко, то ніколи не знайдемо одне одного. Навіть якщо тимчасово ми інакше думаємо та інакше ставимось одне до одного — за своєю суттю ми є християни», — додав він.

«Треба зберегти національні святині, вони належать цілому народу і не залежить, хто ними буде займатися, їх доглядати чи



підмітати подвір'я. Важливо, щоб кожен українець, віруючий християнин, спадкоємець київського

християнства, мав вільний доступ, щоб не було якоїсь приватизації чи вилучення», — вважає Архієпископ-емерит.

Нагадаємо, що в середині січня депутати Верховної Ради зареєстрували проект закону «Про повернення об'єктів культурної спадщини релігійних організацій», у якому пропонують передати у власність УПЦ (МП) Почаївську Свято-Успенську лавру та Свято-Успенську Києво-Печерську лавру.

Проти такої ініціативи висловився Глава УГКЦ Блаженніший Святослав (Шевчук), який вважає неприйнятним передавання значних культових споруд одній Церкві.



Залишки церкви у Купній.

Воскресіння храму

Греко-католицька громада села Годково (Вармінсько-Мазурське воєводство) зі своїм парохом о. Андрієм Сорокою звертається до всіх з проханням про фінансову допомогу у перенесенні і відбудові дерев'яної святині з с. Купна на Підкарпатті.

Ініціатива збереження старовинного храму з 1729 р. набирає символічного значення, бо ж у цьому році відзначатимемо 65 роковини акції «Вісла» — події, яка змусила українців залишити рідні хати і церкви. Доля церкви у Купній подібна до долі багатьох храмів південної Польщі. Після війни, насамперед переминою її в сільський магазин, а від половини 60-тих років минулого століття помалу попадала в руїну. Донині збереглися лише фрагменти стін.

Після детальної інвентаризації, яку проведено під наглядом проф. Романа Цельонтковської з кафедри архітектури Гданської політехніки, ці фрагменти перевезено до Годкова, щоби використати їх у новому храмі. До речі пані професор займеться також створенням проекту нової святині. Слід сказати, що майбутня церква стане у дуже подібному місці, як на Підкарпатті, тобто на горбі порослому старими деревами, що збереже також клімат рідних земель.

У вересні минулого року відбулося вже торжественне посвячення прицерковного хреста та площі на якій стане майбутній храм.

Всі ці заходи вимагають багато зусиль, тому покликані Комітет будови церкви, що буде займатися збіркою фондів та всякими організаційними справами.

Просимо всіх добродіїв вплачувати гроші на наш банківський рахунок:

Parafia Grekokatolicka
p.w. Narodzenia NMP w Pasłęku
 ul. Ks. B. Hrynyka 1, 14-400 Pasłęk
 BS Sztum F/Godkowo
 83 8309 0000 0045 4545 2000 0010
 Закордонні в плати:
 SGB BANK S.A
 SWIFT: GBWCPLPP
 IBAN: PL 83 8309 0000 0045 4545 2000 0010

о. Андрій Сорока та Організаційний комітет будови церкви у Годкові



Торжественне посвячення хреста і площі під будову церкви у Годкові. Вересень 2011 р.

Шановні читачі!

Останнім часом дві наші родини сильно потерпіли й зазнали великого лиха — у їхніх хатах сталася пожежа. Погоріло ціле майно. Одна з сімей, зі Щеціна, спроможна сама подолати свої проблеми й відбудувати дім, натомість друга, Івони та Іреня Ориничів з села Мендзибуж (Поморське воєводство, Члухівський повіт), в яких семеро дітей, потребують нашої матеріальної допомоги. Як повідомляє о. Петро Баран, будинок, в якому вони жили, повністю зруйнований. Тому-то звертаємося до всіх людей доброї волі про допомогу.

Ваші пожертви можна вплачувати на спеціально відкритий рахунок:

Caritas Diecezji Wrocławsko-Gdańskiej
 nr 89 1020 4795 0000 9102 0255 0044;

або скласти даток у третю неділю Великого Посту (Хрестопоклонну Неділю) 18.03.2012 р., коли в церквах Вроцлавсько-Гданської єпархії після літургій проводиться збірка Великопосна Милостиня.

Сердечно заохочую помогти нашим побратимам, що опинилися у дуже скрутній життєвій ситуації.

З пошаною — о. Роберт Роса,
 директор Карітас Вроцлавсько-Гданської єпархії



Вроцлавсько-Гданська Єпархія
 проголошує

II Біблійний Конкурс

з євангелії від св. Матея

- **Почесний патронат:**
 Преосвященний Владика Кир Володимир Ющак
- **Організатори:**
 Комісія до справ дітей та молоді, Катехитичний Центр Вроцлавсько-Гданської Єпархії,
- **Учасники:**
 Учні з гімназії та середніх шкіл з Вроцлавсько-Гданської Єпархії.

Мета конкурсу:

1. Поглибити знання Євангелії від св. Матея.
2. Показати вартості Святого Письма в житті людини.
3. Поглибити віру та формувати християнську пошту на підвалинах Божого Слова.
4. Розбудити до більшого зацікавлення Святим Письмом і активності на катехизі, у школі та вдома.

Етапи:

- I етап** — шкільний, парафіяльний:
1. Кожний парох отримає запитання до I етапу біблійного конкурсу.
 2. I етап провести до 20 квітня 2012 р.
 3. До 5 травня 2012 р. прошу подати по двох переможців з гімназії та середніх шкіл.
 4. Переможців парафіяльного етапу зголосити до о. декана Аркадія Трохановського
 5. Переможці із парафіяльного етапу візьмуть участь в II фінальному етапі.
 6. У Комісії яка буде оцінювати праці учасників конкурсу можуть бути священники, катехитки та вчителі української мови, щонайменше дві особи.
 7. Час призначений для відповідей — 45 хвилин.

II етап — Єпархіяльний-фінальний:

1. II фінальний етап відбудеться 7 червня 2012 р. у Білому Борі в часі Фестивалю Сакральної Творчості.
2. Учасники фінального конкурсу приїжджають власним коштом.
3. Лауреати та учасники фіналу отримають нагороди.

Комісія до справ дітей та молоді
 о. Аркадій Трохановський, с. Меланія Кузьо
 Катехитичний Центр
 Вроцлавсько — Гданської єпархії
 о. Марко Сосницький

Єпархіяльний художній біблійний конкурс

для дітей та молоді у 2012 році

1. Художній конкурс:
 „Біблійні оповідання з євангелії від св. Матея”
2. Мета конкурсу:
 - поглиблення знання про Святе Письмо,
 - поглиблення християнського життя,
 - скріплення релігійної ідентичності,
 - зацікавлення Святим Письмом в родині,
 - наслідування життя святих осіб з Євангелії,
3. Учасники:
 - діти дошкільного віку,
 - учні початкової школи з класів 1-3,
 - для учнів початкової школи з класів 4-6,
 - для учнів гімназії,
4. Організатори та правила конкурсів

Організатори:

— Конкурс відбувається за благословенням Вроцлавсько-Гданського Єпископа Кир Володимира Ющака.

— Організатори: Єпархіяльний Катехитичний Центр та Комісія до Справ Дітей та Молоді Вроцлавсько-Гданської Єпархії.

Правила:

— роботи повинні бути самостійні, раніше не публіковані, та не нагороджувани на інших конкурсах
 — кожна робота повинна бути підписана: ім'я та прізвище, вік, адреса, ім'я та прізвище катехита, назва парафії, назва біблійної історії,
 — для художнього конкурсу — формат А4.
 — учасники несуть кошти виготовлення, та пересилання робіт
 — організатори застерігають за собою право не повертати і публікувати конкурсні роботи.

Призи:

— переможці конкурсів отримають нагороди фондів організаторами
 — переможці конкурсів отримають нагороди на з'їздах дітей 7 червня 2012 р. у Білому Борі та 23 червня 2012 р. у Лігниці.

Час надсилання праць:

— виготовлені роботи слід надсилати до 10 травня 2012 року за адресою:

Ks. Arkadiusz Trochanowski
ul. Dolne Miasto 26/3
78-600 Wałcz

с. Меланія Кузьо, о. Марко Сосницький
 о. Аркадій Трохановський



Велике спасибі!

Усім Владикам, Священикам, Монахам, Монахиням, Чиновникам і Мирянам, які склали на адресу нашої Митрополії та мою особисту вітання з нагоди Різдва-них Свят.

З молитвою та пошаною до Вас
 Митрополит Перемисько-Варшавський
Іван Мартиняк



БЛАГОВІСТ — суспільно-релігійний місячник. Видає Українська Католицька Церква у Польщі.

Редагує колегія: о. синкел д-р Євген Попович, Богдан Тхір (т) — секретар редакції (тел./факс дом. 89 761 04 21), о. Богдан Панчак — богословський відділ, Дарій Гаврилець — технічна редакція, о. Роберт Роса — Вроцлавсько-Гданська єпархія.

Погляди авторів публікацій не завжди сходяться з точкою зору редакції.

Матеріалів не замовлених не відсилаємо. В оправданих випадках застерігаємо собі право виправляти і скорочувати авторські тексти.

Матеріали до публікації просимо висилати у машинописах або у чітких рукописах.

Kuria bp., ul. Basztowa 13, 37-700 **Przemysł**, tel./fax 16 678-78-68
 e-mail: kuria@przemyslgr.opoka.org.pl

Kuria bp., Pl. Nankiera 15a, 50-140 **Wrocław**, tel./fax 71 343-94-77,
 fax 71 343-94-67, e-mail: konsystoria@wro-gda.opoka.org.pl

Adres «BLAHOWIST»; ul. Kościuszki 28/3, 11-220 Górowo Iławeckie,
redakcji: tel. 89 761-04-21, e-mail: blahowist@poczta.onet.pl

Bank Spółdzielczy w Górowie II, Nr 08 8855 0004 2003 0006 3515 0001